

Sygn. akt V KK 91/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Jarosław Matras

SSN Przemysław Kalinowski (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **J. W.**

oskarżonego z art. 233 § 1a k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 26 maja 2020 r.

kasacji Prokuratora Generalnego wniesionej w trybie art. 521 § 1 k.p.k. na
niekorzyść oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w S. :

z dnia 16 października 2019 stycznia 2019 r., sygn. akt IV K (...),

**uchyla wyrok Sądu Rejonowego w S. w zaskarżonej części i w
tym zakresie przekazuje temu Sądowi sprawę J.W. do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 października 2019 r., sygn. akt IV K (...), Sąd Rejonowy
w S. :

I. uznał J. W. za winnego tego, że:

- w dniu 22 kwietnia 2017 roku w Komendzie Miejskiej Policji w S., w toku

postępowania przygotowawczego po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań oraz pouczeniu o prawie do odmowy odpowiedzi na pytania, jeżeli udzielenie odpowiedzi mogłoby go narazić na odpowiedzialności karną, zeznał nieprawdę z obawy przed grożącą mu odpowiedzialnością karną, tj. dokonania przestępstwa z art. 233 § 1a k.k. i skazał na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; a nadto

- w dniu 8 kwietnia 2017 r. w S. będąc pracownikiem lombardu, nabył od K. J. za kwotę 800 zł tablet S. wiedząc, że pochodzi on z czynu zabronionego oraz

- w dniu 11 kwietnia 2017 r. w S. będąc pracownikiem lombardu, nabył od K. J. za kwotę 1000 zł tablet S., wiedząc, że pochodzi on z czynu zabronionego,

1. co do których ustalono, że zostały one popełnione na szkodę M. i stanowią ciąg przestępstw i na podstawie art. 291 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., skazano na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. orzeczono karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 15 zł każda stawka.

II. Na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. Sąd połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego J. W. i orzekł wobec oskarżonego J. W. karę łączną roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres 2 lat próby i jednocześnie na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązano oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu próby.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 24 października 2019 r.

Obecnie kasację w tej sprawie, w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść J. W. , wniósł Prokurator Generalny, który zarzucił wyrokowi Sądu Rejonowego rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, tj.:

- art. 86 § 1 k.k., polegające na orzeczeniu wobec J.W. kary łącznej w rozmiarze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, tj. w rozmiarze przewyższającym sumę wymierzonych wobec wymienionego kar jednostkowych 8 miesięcy i 3 miesięcy pozbawienia wolności, a nadto

- art. 72 § 1 pkt 1 k.k. poprzez niewskazanie tego przepisu jako podstawy prawnej zastosowania środka probacyjnego w postaci zobowiązania skazanego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

W konkluzji, autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w części zaskarżonej kasacją i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja wniesiona w tej sprawie przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść J. W. okazała się oczywiście zasadna, co przemawiało za rozpoznaniem jej i uwzględnieniem na posiedzeniu bez udziału stron procesowych (art. 535 § 5 k.p.k.). Należało zgodzić się z poglądem skarżącego co do tego, że wyrok Sądu Rejonowego w S. został wydany z rażącym i mającym istotny wpływ na treść orzeczenia naruszeniem przepisów prawa karnego materialnego, które zasadnie zostały wskazane w zarzutach kasacyjnych.

W sytuacji, gdy nastąpiło skazanie J. W. za popełnienie czynu z art. 233 § 1a k.k. oraz dwóch czynów kwalifikowanych z art. 291 § 1 k.k., które stanowią ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k. i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju, tj. pozbawienia wolności, stosownie do dyspozycji art. 85 § 1 k.k., zmaterializowała się podstawa do orzeczenia kary łącznej. Granice wymiaru kary łącznej zostały określone w art. 86 § 1 k.k., a są nimi najwyższa z kar wymierzonych, która stanowi dolny próg oraz suma wymierzonych kar, która stanowi górną granicę wymiaru kary łącznej.

W sprawie będącej przedmiotem niniejszej kasacji Sąd Rejonowy w S. wymierzył oskarżonemu J. W. karę roku pozbawienia wolności podczas, gdy kara łączna powinna być wymierzona w granicach od 8 miesięcy do 11 miesięcy pozbawienia wolności, które to granice zostały zdeterminowane – z jednej strony wysokością kar jednostkowych, a z drugiej ich sumą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2019 r., III KK 43/2018). Podkreślić należy, że orzeczenie kary łącznej w sposób sprzeczny z dyrektywami jej kształtowania określonymi w art. 86 k.k., w tym z przekroczeniem zakreślonych tam granic jej wymiaru, z natury rzeczy stanowi rażące naruszenie prawa i wywiera istotny wpływ na treść orzeczenia. Prowadzi bowiem do orzeczenia kary łącznej w innym

wymiarze niż to wynika z ustawy (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2014 r., sygn. akt V K.K. 216/14).

Odnotować trzeba również, że sąd *meriti* dopuścił się rażącego naruszenia prawa materialnego wynikającego z treści rozstrzygnięcia zawartego w punkcie IV wyroku. Nakładając na oskarżonego środek probacyjny w postaci zobowiązania go do informowania kuratora o przebiegu próby, wskazał jako podstawę zastosowanego środka probacyjnego art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Tymczasem, przepis ten nie posiada jednostek redakcyjnych jakimi są punkty, zatem, zawieszając warunkowo wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności, jako podstawę prawną należało powołać przepis art. 72 § 1 pkt 1 k.k.

Mając powyższe na uwadze należało dojść do przekonania, że w sprawie J.W. Sąd Rejonowy w S. dopuścił się rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 86 § 1 k.k. oraz art. 72 § 1 pkt 1 k.k., które to naruszenia miały istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia. Podzielenie tej konkluzji skarżącego uzasadniało uwzględnienie kasacji Prokuratora Generalnego i uchylenie w zaskarżonej części wyroku Sądu Rejonowego w S. oraz przekazanie mu sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Rozstrzygając sprawę J. W. ponownie w uchylonej części, Sąd Rejonowy w S. uwzględni powyższe uwagi i wyda orzeczenie zgodne z obowiązującymi uregulowaniami.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.